

βολό του ὄχτροι πατοῦν καὶ ὀργιάζουνε στὰ ἱερά του ! Τοῦ Ὅσμάν τὸ γένος φοριχτ' ἀλλαλάζει καὶ βεβηλώνεται κάθε ἀγνό. Ἀσκέρι ἄνομο καὶ δολοφόνο πάνω σὲ ρέπια καὶ σὲ κουφάρια χορεύει σβύνοντας τὴ λύσσα τῆς Μαύρης Φυλῆς του...

»Καὶ τὸ παντοδύναμο χέρι τοῦ Ἄλλὰχ πού βάζει χαλινὸ στὴ μάνητα τῶν κυμάτων καὶ στ' ἄστρα δίνει φῶς καὶ μὲ τὸν ἥλιο ζωὴ, ὀδηγᾷ τὸ Μπεύ-πουλο, τὸ χρυσὸ ἀγόρι τὸ θεοσπαρμένο.

»Σέρνει τὸ μαῦρο ἀτσάλι του, κ' ἔφριξεν ἡ Γίς καὶ στὸ πέρασμά του τὰ λιγκάδια τρέμουν καὶ ποτάμια σταματοῦν καὶ βουνὰ μεριάζουν ! Ἡ φωνὴ του κεραυνὸς διαλαλεῖ στοὺς κάμπους «Γιὰ τὴν Ἐντρινέ ! γλυκὸς εἶν' ὁ θάνατος καὶ ἄφραστη ἡ δόξα· ὁ Ἄλλὰχ σιμά του παίρνει τὶς λεβέντικες ψυχές ! Γιὰ τὴν Ἐντρινέ, γιὰ τὴν Ἐντρινέ !»

»Ὁ ἀχὸς ἀπὸ βουνὰ καὶ ἀπὸ θάλασσες γιγαντώνει καὶ φέρνει τὴ φωνὴ ὡς μέσου στὶς ψυχές καὶ κάνει νὰ λαχταροῦν τὸ θεϊκὸ γιορτάσι.

»Ἄγουρα παλληκάρια γιοματάρικο μὲ τὰ κορμὰ τσέλικα καὶ μὲ τὴ φλόγα στὴν καρδιὰ γέμισαν τὸν κάμπο· τεχνίτες στ' ἄρματα τοὺς συντροφιάζουν, ἄντρες μὲ γνώση καὶ μιστοριά.

»Τὸ φῶς τοῦ γήλιου θάμπωσε καὶ τῶν ἀρμάτων ἡ λαμπράδα φεγγοβολᾷ μοναχιά.

»Κι ὅπως τὸ πέλαο ἀφρομανίζει, μὲς στοῦ χειμῶνα τὶς μαῖρες ὄρες καὶ λὲς θὰ πνίξη κόσμος ντουνα, ἔτοι καὶ τότες, στὸν κάμπο, τὰσκέρια ἀγριεμένα πὰ στὰ φαριά, σὰν τὰ καπλάνια γλακοῦσαν διψασμένα νὰ γδυηθοῦν.

»Φτερά στὰ πόδια τὸ μῖσο δίνει, νὰ ξιποστάση κανεὶς δὲ θέλει καὶ μερονύχτια τραβοῦνε ὀμπρός.....

»Χάθηκε ὁ κάμπος πίσω ἀπὸ ράγες καὶ οὐρανόφραστες κορυφές καὶ ἀκόμα τρέχουνε τὰ μουςάτα...

»... Γκλάν, Γκλάν, τὰ ἄρματα ἀχολογάνε, σὰ νὰ μιλοῦνε ! κ' ἔχουν ψυχὴ τῆς Δαμιασκὸς τὰ ἀντροφόνα καὶ νοιώθουν ἔτσι. — Δὲ θὰ ντροπιάσουμε, εἶν' ἡ μιλιὰ τους, τ' Ἄλλὰχ τὴ βούληση, μὰ στὸν ὄχτρο ζημιὰ, βαρεῖτε μας καὶ θὰ δειχτῆ πὼς δὲν ἀπόλειψαν ἀπὸ τὴ Φυλὴ μας οἱ Ἰλντερίμ !—

»... Κλάπ, Κλάπ, τὰλόγατα γιὰ σὰς γλακοῦνε καὶ Γίς καὶ Τάταρα ἀγκοιμαχοῦνε καὶ φτάνει ὁ γντοῦπος στὴν Ἐντρινέ, ὁ Τάταρος τρέμει, φεύγει ὁ δειλὸς· σύξυλα ἀφίνει καὶ ρημάδια τὴν πολιτεία, παίρνει τὰ ὄρη καὶ τὰ βουνὰ καὶ σὲ μαλιὰν δὲν ἀντιστέκεται.

»Κ' ἦρθε ἡλιοφώτιστη γιορτερὴ μέρα πού ξανακούστηκε ἀπ' τοῦ Σελήμη τὸ κοσμοξάκουστο καὶ τὸ μυριόπλουμον ὄριο τζαμί, ὁ ἄμιανές, γιὰ τὸν Προφήτη : Ἄλλὰχ ἔγκ μπερ ! Χαλέλου γιὰ !...

»... Ἡ Ἐντρινέ μας καμάρι ἔταν καὶ πάντα

θᾶναι μέσα στὸ πνέγμα καὶ τὴν ψυχὴ ὅσον πιστεῖουνε Τρανὸ Προφήτη !»

Σιδερόκαστρο, Ἄη-Δημήτριος 1913.

ΚΩΣΤΑΣ ΝΤΑ-ΓΦΛΣ

ΠΝΕΜΑ ΤΟΥ ΟΛΕΘΡΟΥ

Πνέμα τοῦ ὀλέθρου πέρασε, συντρόφι τοῦ πολέμου καὶ ρήμαξε τὸν τόπο.

Μὲ τὴ γοργάδα ἐπέρασε τοῦ κερανοῦ.

Καὶ τοῦ τρανοῦτου ἀνασασμοῦ ἡ παγωνιὰ ἢ χαλάστρα, θανάτου ἀφῆκε μούδιασμα στὴ γύρω πλατωσιά.

Στ' ἀποκαΐδια τῶν σπιτιῶν καὶ στοὺς σωροὺς τὴ σιάνχη παραπονιαίτικοι καημοὶ πνιχτὰ μοιρολογᾶνε.

Τῶν πατημένων χωραφιῶν τὰ νιοβγαλμένα φύτρα, βραχνᾶς τὰ δέρνει ἀσήκωτος, τὸ φονικὸ ποδάρι.

Σωροὶ-σωροὶ τὰ πτώματα κ' ἡ ματωμένη λάσπη...

Στὸ κρύο καὶ στὴν ἐρημιὰ, σὰ φίδι ἢ ἀνατριχίλα σιωπηλὰ γλιστράει.

Κ' ἓνα κεφάλι ἀπόμερα, μ' ὀλάνοιχτα τὰ μάτια κοιτάζοντας ψηλά,

ἔτσι βουβὸ κ' ἀσάλευτο, λὲς πὼς ἀναθυμῆται

τοῦ ρημαγμένου σπιτικοῦ τὴν πονοπνίχτρα γλύκα, στὸ τζάκι τὴ φωτιά...

ΚΛΕΑΡΕΤΗ ΔΙΠΛΑ

ΣΕ ΚΟΡΗ ΠΟΥ ΠΑΙΖΕΙ ΒΙΟΛΙ

Σεμνὸ ἀγγελουδι
τοῦ Πλάστη μας δῶρο,
πὼς μοιάξεις μὲ ρόδο
ἀγνὸ τρυφερό.
τρισεύγενη κόρη
τοῦ κόσμου στολίδι,
πὼς μοιάξεις τραγοῦδι
τῆς αἴθρας γλυκό.

Ἄθωια παρθένα
μὲ μάγο δοξάρι,
κελαίδα μὲ γάρη
οὐράνια φῶδη,
τραγοῦδι τὸν Πλάστη
πού τέτοια ἀγγελουδία,
τοῦ κάμπου λουλουδία
χαρίζει στὴ γῆ.

Κ. Α.